

Một Ngày Thời Thái Bình

Màu trái đào chín hồng / giống như môi Xuân nữ!
Xuân đã về quá khứ, đền em nhé cái hôn?

Em chớp mắt dễ thương. Thương nói sao cho hết?
Đời thái bình đẹp thiệt! Em đẹp hơn thái bình...

Anh không thể làm thính! Nụ hôn có tiếng nói!
Mặt trời có tia rọi / vào trái tím em nha!

Em, bây giờ, đóa hoa / nở chan hòa anh nắng!
Chúng tôi đi, thăm lặng. Đà Lạt xanh huyền mơ...

Coi như đào vẫn chưa...chưa trái nào chín nhé!
Đà Lạt mình hoa lệ, đâu chỉ ngày hôm nay?

Chúng tôi đi trong mây.
Bạn ơi Đà Lạt đó...

*

Quê Hương ôi là nhớ...xe lửa trong mù sương...
Chúng tôi về Đơn Dương. Chúng tôi qua Thạnh Mỹ...

Con đường xuyên Thế Kỷ / là Quốc Lộ Hai Mươi!
Tôi nói nhỏ, em cười: "Chúng mình hai mươi tuổi!"

Chúng tôi dừng bên suối / nhìn thác đổ Prenn,
Tôi nói nhỏ: "Này em, anh hôn em một miếng!"

Hình như có tia điện / làm Đà Lạt rung rinh...
Tôi thấy núi rừng xanh / là tóc em gió thổi!

*Chiều. Đà Lạt bốc khói.
Yên ba giang thượng chăng?*

Trần Văn Lệ